

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 5542/23
19.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Александра Ивановића и Љиљане Милосављевић чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Горан Радошевић, адвокат из Београда, улица Макензијева број 19, против туженог “Messer tehnogas” из Београда, Раковице, улица Бањички пут број 62, чији је пуномоћник Гордана Стевић Дулић, адвокат из Београда, улица Кнеза Милоша број 25, ради поништаја анекса уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П1 342/18 од 28.9.2023. године, у седници већа одржаној 19.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П1 342/18 од 28.9.2023. године у делу става трећег изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име разлике по основу мање исплаћених бонуса исплати главни дуг у износу од 226.449,00 динара са законском затезном каматом на начин ближе означен као у том делу става трећег изреке, као и у делу става четвртог изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да на износ разлике по основу бонуса из става трећег изреке уплати у корист тужиле, Фонду за пензијско и инвалидско осигурање, филијала Краљево, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П1 342/18 од 28.9.2023. године у ставу првом и другом изреке, у преосталом делу става трећег и четвртог изреке, као и у ставу петом и шестом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 342/18 од 28.9.2023. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе тужиле учињено поднеском од 10.2.2023. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је поништен као незаконит анекс уговор о раду који је тужени закључио са тужиљом и то анекс уговора о раду бр.4531/312/16.08.2017, бр.5536/01.10.2018 од 1.10.2018. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да тужиљи исплати износ главног дуга на име разлике мање исплаћене основне зараде у укупном износу од 1.232.594,06 динара са законском затезном каматом и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости па до коначне исплате, као и да на име разлике по основу мање исплаћених бонуса исплати главни дуг у износу од 226.449,00 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од дана доспелости па до коначне исплате, све ближе наведено као у том ставу изреке. Ставом четвртим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је обавезан тужени да на износ разлике по основу мање исплаћене зараде и бонуса из става трећег ове пресуде, уплати у корист тужиле Фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Краљево, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка накнади износ од укупно 1.030.845,22 динара. Ставом шестим изреке одбијен је захтев туженог да суд обавезе тужилу да му накнади трошкове поступка са законском затезном каматом као неоснован.

Против наведене пресуде жалбу је благовременом року изјавио тужени, побијајући је у целости због свих жалбених разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде у потврђујућем делу нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка које су биле или могле бити од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Из чињеничног утврђења првостепеног суда, проистиче да је тужилца код туженог радила на радном месту "представник продаје" у организационом делу "Messer tehogas" а.д. Београд, након чега јој је дана 1.10.2018. године понуђено закључивање анекса уговора о раду са обавештењем везаним за понуду, заведен код туженог под бројем 5537 од 1.10.2018. године. Разлог за понуду за закључивање анекса је било то што је дана 29.9.2018. године, ступила на снагу Одлука бр. 5735 од 20.9.2018. године о измени и допуни Правилника о организацији и систематизацији послова привредног друштва "Messer tehogas" а.д. Београд бр.2982 од 1.6.2017. године која је постала

применљива у оквиру друштва одлука о организационим променама и решавању вишка запослених бр. 5376 од 20.9.2018. године. Како су ступањем на снагу Одлуке о организационим променама и решавању вишка запослених бр. 5376 од 20.9.2018. године, наступиле организационе промене и укинута је радно место "представник продаје" у Краљеву, ту је тужени предметним анексом тужилји понудио премештај на послове "сарадник за економске послове" систематизоване у оквиру службе Sheq и лабораторије на истој локацији, организациони део фабрике Краљево у Краљеву. Предметну понуду за закључење анекса уговора о раду којим је тужилја премештена са послова "представника продаје" на послове "сарадника за економске послове", тужилја је прихватила у остављеном року од 8 дана, тачније 8.10.2018. године уз допис у коме је изразила своје незадовољство због такве понуде од стране туженог и истакла да исту прихвата искључиво из разлога што је свесна да ће у случају неприхватања исте бити проглашена технолошким вишком и самим тим добити отказ уговора о раду. На тужилјин допис изјаснили су се извршни директор и директор продаје дописом од 12.10.2018. године у коме су оспорили тужилјине наводе и остали при наводима из обавештења од 1.10.2018. године. На наводе туженог из дописа од 12.10.2018. године изјашњење је упутио пуномоћник тужилје дана 26.10.2018. године у коме је предложио извршни директор туженог да још једном преиспита своју одлуку о премештају тужилје на друго "неодговарајуће" радно место. С обзиром да се тужени није даље поводом тога изјашњавао, тужилја је искористила своје законско право и поднела тужбу првостепеном суду. За предметне послове на које је тужилји понудио премештај, тражи се исти степен и врста стручне спреме коју она поседује, међутим основна зарада на предметним пословима је била мања и одређена у износу од 275,00 евра, по средњем курсу НБС на дан обрачуна зараде, увећана за припадајуће порезе и доприносе. Тужилја је након подношења тужбе у овој ствари, почев од 1.1.2021. године отишла у старосну пензију. Разлика између зараде коју је тужилја остварила на пословима "сарадник за економске послове", у периоду од дана закључења оспореног анекса до дана пензионисања тужилје, 1.1.2021.године, и зараде коју би остварила да закључења оспореног анекса није било, утврђена је на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке. Висина исплаћених бонуса тужилји на месечном нивоу (или бонус 91) те накнаде зараде по том основу, за исти период, утврђена је на основу допунског налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке.

Првостепени суд је, најпре, дозволио објективно преиначење тужбе, наставши да је исто целисходно ради коначног решења спорног односа међу странкама, па је применом члана 200 став 1 и став 2 ЗПП одлучио као у изреци. Затим је на основу утврђеног чињеничног стања усвојио тужбени захтев тужилје и поништио оспорени анекс уговора о раду, са образложењем да у понуди за измену уговорених услова рада није довољно навести уопштене разлоге, као што је то тужени у конкретном случају учинио (потребе процеса рада), већ је неопходно да се наведу и образложе стварни, конкретни и оправдани разлози и потреба промене уговорених услова. Ти разлози, како закључује првостепени суд, морају да се односе на конкретне промењене околности које изискују измену процеса и организације рада, односно у понуди морају бити наведени разлози понуде који тај премештај оправдавају у моменту када се та понуда учини. Из спроведеног доказног поступка пред првостепеним судом утврђено је да пословадац није изнео конкретне, стварне, а још мање оправдане разлоге за тужилјин премештај у други сектор, на ново радно место, са мањом зарадом. Ценећи исказе

сасушаних сведока ББ и ВВ првостепени суд је закључио да су по укидању радног места представника продаје фактички и даље обављали скоро исте послове што се види из описа послова за њихова радна места, што указује да је радно место тужиље укинута, иако је за тим радним местом и даље постојала потреба. Осим тога, првостепени суд је на основу исказа сведока ГГ закључио да се обим посла повећао, јер су купци које је тужиља имала прераспоређени на саслушаног сведока ГГ, чиме је доташњи део послова тужиље пренет на овог запосленог. Слична ситуација се догодила и са ББ и ВВ. Како је усвојен тужбени захтев тужиље за поништај анекса уговора о раду као основан, то је усвојен и захтев тужиље за накнаду штете на име мање исплаћених износа зарада, као и месечних бонуса на зараду сходно члану 164 Закона о раду чија је висина утврђена на основу налаза и мишљења вештака економско финансијске струке. На досуђене износе накнаде материјалне штете, досуђена је и законска затезна камата применом члана 277 и члана 324 Закона о облигационим односима. Како је усвојен захтев тужиље за исплату накнаде материјалне штете, усвојен је и захтев за уплату доприноса за обавезно социјално осигурање јер дели судбину главног потраживања.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд одлучио када је у ставу првом изреке дозволио преиначење тужбе применом одредбе члана 200 Закона о облигационим односима, па је ожалбена пресуде потврђена у ставу првом изреке.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално права, када је одлучио као у ставу другом изреке, као и у делу става трећег изреке којим је обавезан тужени да тужиљи исплати износ главног дуга на име разлике мање исплаћене основне зараде, и у делу става трећег изреке којим је обавезан тужени да на износ разлике по основу мање исплаћене зараде из става трећег изреке уплати у корист тужиље доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду.

Одредбом члана 171 став 1 тачка 1 и 5 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.75/14...), прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада и то ради премештаја на други одговарајући посао због потребе процеса и организације рада и ради промене елемената за утврђивање основне зараде, радног учинка, накнаде зараде увећане зараде и других примања запосленог који су садржани у уговору о раду у складу са чланом 33 став 1 тачка 11 овог закона.

Одредбом члана 172 став 1 и 2 истог Закона о раду прописано је да уз анекс уговора о раду послодавац је дужан да запосленом достави писмено обавештење које садржи разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни а који не може бити краћи од 8 радних дана и правне последице које могу да настану не потписивањем анекса уговора. Ако запослени потпише анекс уговора у остављеном року задржава права да пред надлежним судом оспорава законитост тог анекса.

У конкретном случају правилно је првостепени суд утврдио да је послодавац био дужан да тужиљи достави конкретне разлоге за премештај на друго радно место као и да наведе конкретне разлоге због чега се тужиљи нуди измена уговорених услова рада у погледу радног места. Није довољно навести само правну норму нити уопштене разлоге, већ је било нужно и потребно да послодавац наведене стварне, конкретизоване

и децидне разлоге који оправдавају измену уговорених услова рада, ово посебно у ситуацији ако се тужиљи услед таквих промена мења и висина зараде. Ово са разлога што тужиља као запослена мора да зна конкретне разлоге због којих се мењају уговорени услови рада јер се само тако омогућава тужиљи право на одбрану у односу на употребљене разлоге које користи послодавац за измену уговорених услова рада те да се на овакав начин створи могућност да евентуално тужиља изнесе своје предлоге односно да се тужиља изјасни на разлоге које истиче послодавац што је изостало у понуди за закључење анекса уговора о раду јер тужени није навео конкретне разлоге потребе процеса и организације рада, те како је тужени поступио противно цитираној законској одредби то је правилно првостепени суд поништио оспорени анекс.

Како је потврђена одлука којим је поништен оспорени анекс уговора о раду, потврђена је и одлука о уплати главног дуга на име разлике мање исплаћене основне зараде, у погледу главног потраживања и припадајуће законске затезне камате, а садржана у делу става трећег изреке ожалбене пресуде, а чија се висина жалбеним наводима не доводи у сумњу.

Потврђена је и одлука о уплати социјалних доприноса на износ мање мање исплаћене зараде из дела става трећег изреке, а садржана у делу ставу четвртом изреке ожалбене пресуде, јер се ради о акцесорном потраживању које прати судбину главног потраживања.

Неоснован је навод жалбе да је првостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, у потврђујућем делу, с обзиром да је изрека пресуде разумљива и непротивречи разлозима наведеним у образложењу, а дати разлози ожалбене пресуде су у овом делу јасни и непротивречни.

Неоснован је навод жалбе да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање и применио материјално право, имајући у виду да је првостепени суд након изведених и оцењених доказа сходно члану 8 ЗПП, правилно утврдио чињенично стање и применио материјално право, те је навео разлоге који се у потврђујућем делу, жалбеним наводима не доводе у сумњу.

Имајући у виду да понуда не садржи јасне и конкретизоване разлоге, без значаја је навод жалбе којим се указује на садржину образложења Одлуке о организационим променама и решавању вишка запослених број 5376 од 20.9.2018.године у којој се наводи процена послодавца у погледу нове регионалне организације продаје и другачијим распоредом постојећих извршилаца.

Апелациони суд је ценио и друге жалбене наводе, али је нашао да нису од значаја за другачију одлуку у потврђујућем делу, па их ближе не образлаже.

Међутим, основано се жалбом туженог оспорава одлука првостепеног суда садржана у преосталом делу става трећег изреке у погледу мање исплаћених бонуса, са законском затезном каматом.

У конкретном случају, првостепени суд је тужиљи досудио и разлику по основу

мање исплаћених бонуса – главни дуг у износу од 226.449,00 динара, са образложењем да се ради о линеарном додатку на зараду која се исплаћује запосленима. Међутим, како тужиља у утуженом периоду није радила на радном месту представника продаје, то јој по становишту другостепеног суда, не припада исплата разлике по овој основу. Због тога је ожалбена пресуда преиначена у делу става трећег изреке и одбијен захтев тужиоца за исплату у погледу мање исплаћених бонуса.

Како потраживање законске затезне камате и уплате социјалних доприноса зависе од главног потраживања, то тужиљи не припада ни право на исплату законске затезне камате по овом основу, а нема право ни на уплату социјалних доприноса по овом основу, због чега је ожалбена пресуда преиначена и у делу става четвртог изреке.

Првостепени суд је правилно применио одредбе чланова 150, 153 и 154 ЗПП, приликом доношења одлука о трошковима поступка, па су потврђене и одлуке о трошковима поступка садржане у ставу петом и шестом изреке.

Туженом нису досуђени трошкови жалбеног поступка с обзиром да није успео са жалбом, осим у незнатном делу.

С изложеног, применом одредбе члана 390 и члана 165 став 1 ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/11 ... 18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**